

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'oston πουχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στιν γίν εδρευομεν των Παρθενώνων.

Των θρον μας μεταβολή, ενδιαφερούσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθειας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομαί γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
δι πωλούμεν σώματα «Ρωμικῶν» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνῶ τοῦ Μάρτη,
τοῦ κρούου, τοῦ γόδαρτη.

Πενήντα πέντε σὺν ἑπτακόσα,
κι' ἡ πλάσις ὅλη γελᾷ σκιρτώσα.

Φαδουλῆς και Περικλέους,
ὁ καθέννας νέτος δέκτος.

Ἰὸ Βερολίνο, Ἰὸ Παρί,
Ἰὸ Βιέννα, Ἰὸ Λαμία.

Φ.—Μέγας ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Πειραιῶς-Λαρισσῆς,
κι' ὡς νὰ τελειώσῃ, Περικλῆ, προσπάθησε νὰ ζήσῃς,
γιατὶ πικρὰ σὺ μὲ παρὸν καὶ σὺ θὰ μετανοήσῃς,
ἔν πρὶν τὰ κκακώσῃς.

Τότε θὰ βλέπῃς βιζαβὶ καὶ θὰ σὲ πιάσουν γέλοισα...
τί θαύματα θαυματουργεῖς, ὦ πανδαιμότιο χρόνε!..
θὰ θνάθουν καὶ τὰ ξακουστά τῆς Κοπταῖδος χέλια,
καὶ τρεῖς φοραὶ μακάριοι ποῦ θέχουν νὰ τὰ τρῶνε.

Γι' αὐτὸν τὸν σιδηρόδρομο θὰ σκούσω, θὰ τὸ κάψω
μὲ σὲ τὸν χασομέρη,
κι' ἀπ'τὴ χαρὰ μου μούρχεται μὲ ρόμο νὰ σὲ βάψω
κωθὸς τὸν Καλλιπότηρη.

Τότε θὰ ἴδῃς τὴν κίνησι καὶ τὴν συγκοινωνία,
θὰ λείψουν τροχόδρομοι καὶ κάθε τέτοιο ντραβάλο,
μᾶρς μὲ τὸν σιδηρόδρομο καὶ ἰστὴ Μακεδονία
γιὰ νὰ τοὺς μάθωμε κι' αὐτοὺς νὰ κάνουν τὸν Κερνάβαλο,
καὶ νὰ χροποτήσωμε τοὺς δούλους τοὺς ὀμαίμους
μὲ σερπαντὲν, μὲ κομρετὶ, καὶ μὲ χροποτολέμους.

Ἐκδίδεται τὸ δάνειον,
ἴθαμεν φῶς οὐράνιον.

Τὰ πάντα διετάχθησαν ἐν τάξει καὶ σοφίᾳ...
ζήτησιν λοιπὸν, βρε Περικλῆ, Χάμπρο καὶ συντροφία,
ζήτησιν, παιδιὰ, κι' ὁ κύριος Ἐρλάγγερ κι' οἱ λοιποὶ...
τελειώσαν τὰ ψέμματκα, θὰ ἴδομε προκοπή.

Ἦ πατρίς Ἑλλάς μου, βόμει,
σὺ Σαράφωρ Τσούση, τρέμει.
Σιδηρόδρομος καὶ νιάνει...
Περικλέτο, βάσα με,
μῆσα ἰστὴ Θεσσαλονικη
σίκα κι' ἀειδάριμα.

Μακεδόνων χειρῶ
δικαιώματα μεγάλα,
τὸν Ἀλέξανδρο κυττῶ
ἰστὸν Βουκεράλο καββάλα.

Αὐτὸς ὁ σιδηρόδρομος θὰ μᾶς διασκεδάσῃ,
θὰ διασχίζῃ σήραγγας, βουνα, λαγκάδια, δάση.
Ὁ τόπος δὲν θὰ σὲ χωρῆ,
καὶ θὰ τραβῆς μὲ μία

Καλῶς ἤλασθε, μὰς λέει,
χαρτομάχοι ψωραλέοι,
κόσμη τετραπέρατε...
πῶς τὰ καταφέρατε;

Μὴ μὰς ἐρωτᾶτε, καλέ...
ἔλεψαν καὶ τὸν Σακκουλέ.
Ἰστάς κλεινὰς κοπροστεφάνους
κλέβουσι καὶ τοὺς ζητιάνους.

Π. — Βρὲ ζωντοβόλο, τί χάσκει, καὶ μὲ ποῖον περιλάρεις μὲ
[νοσι;

Φ. — Βρὲ στραβούλιζα, δὲν βλέπεις τὴν σκιὰν τοῦ Μακε-
Κύττα τὴν πῶς χαιρετᾷ [δνος;
κί' ὀλοένα μὰς ροῦτᾷ

πῶς περᾶσκει κί' ἐρέτος ἔφη γιορτικῆς τοῦ Κερναζόλου,
καὶ χαιδεύει πότε πότε τὸν λιμὸ τοῦ Βουκεράλου.

Κύττα' ἀντίπλα κροῦσάτα
μὲ κοτούς σεπτῶν λιθάρων...
κί' τὰ δρό τὰ Κομητάτα
τῶν Ρομηρῶν καὶ τῶν Βουλγάρων.

Ρίχνουσι βίλια, ρίχνουσι μπάλιας τῶν Βουλγάρων οἱ στρατοὶ,
κί' εἰς ἐκείνους οἱ 'δικοὶ μὰς ἀπαντοῦν μὲ κομρετί.
Κύτταξέ τους, Περικλέτο... πολεροῦν ἐκ τοῦ συστάδην...
ὦ τῆς θεῆς καὶ τῆς φρικῆς τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου!..
ὁ Σκαρῶρο ὁ μαγκούρος φεύγει φεύγει προτροπᾶδην,
καὶ νικᾷ τὸ Κομητάτο τοῦ πατρός μὰς Κερναζόλου.

Χαίρε, λέν οἱ μακροκράδες, χαίρε, γῆ τῶν Μακεδόνων,
περιποθῆναι μὰς χώρα,
δικαιώματτα μεγάλα κί' ἀπαράγραπτα πρὸ χρόνων
ἔγιναν 'δικὰ μὰς τόρα.

Τῶν χαρτιῶν ὁ μέγας Ἄρης
μὲς στοὺς δούλους ἀποκρεῖει,
καὶ καθένες ἀκουοῦσάτης
τὴν ἀρκουδοὶ του χροῦσει.

Γεῖ σου, Κώστα, γεῖ σου, Λάμπρο,
ζήτω, βρὲ παιδιὰ, τοῦ Χάμπρο...
ἐλευθέρους σὺς κηρύττω...
καὶ τοῦ Βλαχζέδες ζήτω.

Σιδηρόδρομος σφυρίζει,
'τελειώσαν τὰ βράσανα μὰς,
κί' ὁ Βουκεράλος κοπρίζει
γιὰ τιμὴ 'στὰ μούτσουνα μὰς.

Μέγας ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Πειρικιώ-Λαρίσσης,
κί' ὡς νὰ τελεωθῆ, Περικλῆ, προσπάθησε νὰ ζήσης.
'Ἄς μὴ σοῦ τραῦ τίποτα τζιέρικ καὶ σηκότιζα,
πῖνε τὰ χάπια τοῦ Σκαῖρ, τοῦ Πιγκ τὰ καταπόσιζα,
γιατὶ τὸν σιδηρόδρομον αὐτὸν ἂν δὲν προφθᾶσης,
δὲν ζεῖσαι τί θὰ χάσης.

Τότε ἂν βλέπεις πῶς ἐδῶ, ποῦ ζοῦμε χασιμέρικα,
τῆς πείνης θὰ φοβήσης,

θὰ τρέχεις εὐκολότερα 'στὴ γῆλη τὴν Ἀμερική
τὰ κῶλα σου ν' ἀφήσης.

'Ἄλλ' οὔτε κί' Ἀστυνομικοὶ θὰ βγαίνουν ἱραδέδες
ἀπαγορευόντες ρητῶς καὶ μὲς ἴστας πρωτεύουσας
εἰς τὸν σκυλιῶν τὰ πιτινὰ νὰ δένουν τενεκέδες,
ὅπου κροτοῦντες ἐνοχλοῦν πολλὰς ἐγκυμονούσας,
γιατὶ σ' ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, κολλήγα Πιερότο,
θὰ δένουμε λουκάνικα, ποῦ δὲν θὰ κάνουν κρότο.

Τότε θὰ βγαίνουν πλούσιος εἰς τὰ καλά καθοῦμενα,
κί' ἂν κί' ὁ Μαρκὲ 'στὴν Κέρκυρα καμμά ρολίνα στήση,
βάλτε φωτιὰ 'στὰ τόπιμα μὰς καὶ ρέρτε τὰ λαλούμενα,
τὸ Μόντε-Κάρλο τὸ γνωστὸ μαζὶ μὰς θὰ σκοτίση.
Τότ' ἐπισκέψεις καὶ τιμαξὶ ἀπὸ τὸν κάθε Πέλο,
τότε θὰ πικίζουμε κί' ἐμεῖς μὲ τὴν ρολίνα ρόλο.

'Ὁ ρόλος τῆς ρολίνας μὰς ἐμάρανε
καὶ μὲσα 'στοὺς Κορροῦς μὰς ἐμπαραράνε.
Μὲ κομρετί καθένες τὸν μὰς ἔρανε
καὶ μὲσα 'στὸ Καζῖνο μὰς ἐφέρανε.

Τὴ φτωχία μὰς ἐκεῖ τὴν ἐξεγάσκει,
κί' ἐξάλαμε δὲς πόντους καὶ τοὺς γάσκει.
Βιάζουμε καὶ τὸν τρίτο νὰ κερδίσουμε,
δὲν εἴχαμε τὸν κῆλο νὰ γυρίσουμε.

Νὰ ἔβλεπατε πῶς ἔγιναν ἡ φάσσαι μὰς,
ἀρχιῶνταις ἐπῆγαν ἡ συγνάσαι μὰς,
κί' ὕστερα μὰς ἐπῆραν ἀπ' τὸ χῆσιμο
κί' ὁ κύρ Μαρκὲ μὰς ἔρεμασε παράσημο.

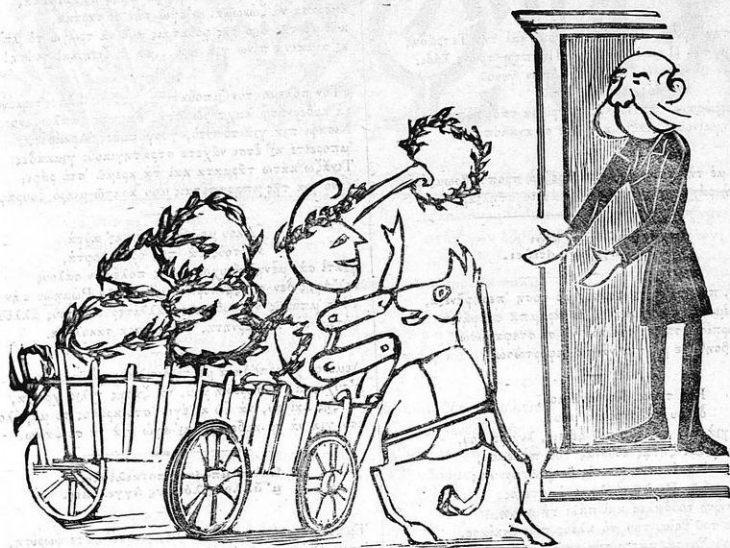
'Βλέπαμε τὸ Καζῖνο καὶ τὰ μούτρα μὰς
καὶ δὲς του καὶ 'κτυποῦσαμε τὴν κούτρα μὰς,
κί' ἴθακε Σπικινάδες, Ἱπποδρόμια,
σποποβολαῖς, καὶ τᾶλλα τὰ παρόμοια.

'Ἐδώσαμε σὲ φίλους τσιγαρέτα μὰς
κί' ἤλανε γιὰ νὰ πάρουν τὰ πορτραῖτα μὰς...
Χαμένους καὶ τοὺς δρό μὰς φωτογράφησαν...
ζήτω καὶ τοῦ Μαρκὲ καὶ κάθε Κόντη μὰς,
ποῦ κἀλικη πεντάρα δὲν μὰς ἀφῆσαν
νὰ ζῶσαμε 'στὴν Κέρκυρα τὸ δόντι μὰς.

Τοῦ Σολωμοῦ τὰ κῶκαλα μὰς ἔβλανε
καὶ 'στὸ Φρενοκομετο τοὺς μὰς βῆλανε,
καὶ χέριμ καὶ ποδάριμ μὰς ἐδέσανε
καὶ τὸν ζουρακοῦνδῶ μὰς ἔφοσανε.

Αὐτὸς ὁ σιδηρόδρομος εἰν' ἕνα πρῆγμα σπάνιον
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἐγγράφου γιὰ τὸ δάνειον...
Τότ' Ἐρωπαιοὶ, Περικλῆ, πραγματικῶς θὰ γίνουμε,
κί' ἱμιασῶν καὶ μίμψις ἂν τῶρα δὲν θὰ μεινομε,
τότε θὰ βλέπεις νὰ κλισὸν ποδάριμ καὶ ροδαῖς,
τότε θὰ ἔδης πολιτισμὸ καὶ τῆς Ἐυρώπης μόδις.

Τότε δὲν θάχουν πέρασι τὰ πατέρα μὰς θῆν
μῆτε μὲς 'στ' Ἀναρωτικῆ, μῆτε 'στὰ Πυθαρίδικα,
κί' ὁ τὸν Πατριῶν Σύλλογος, ποῦ τῶρα σνεταθῆθαι,
θὰ γάην μοναχὰ καιρὸ καὶ τῶσους κόπους ἀδικα.

Π. — Καί τείναι, βρέ, τὰ πάτρια;
 Φ. — Χίλιαι φορὰς σοῦ τάπα.
 Π. — Τὰ ζέγαρα καὶ λέγε τα πρὶν φῆς καμμία φάπα.
 Φ. — Ἐγὼ νομίζω πάτριο καὶ ντίπ Ἑλληνικό
 τὸ νὰ στενάζης σὰν περνεῖς ἀπὸ τὸ Κεντρικό,
 ἐπίσης εἶναι πάτριον ἴσθης δοξῆς τὸν κοπρῶνα
 τὸ νὰ θαρρῆς τὸ κέφι σου γιὰ νόμο καὶ κανόνα.
 Σ' αὐτὰ τὰ δύο πάτρια, συνάδελφος καυκάλα,
 κρέμονται κι' ἄλλα τᾶλλα.

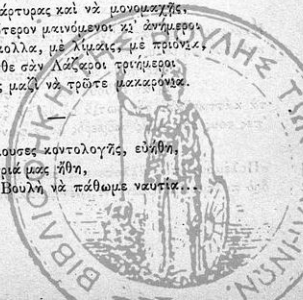
Πλὴν ἄκου κι' ἄλλο πάτριον τῆς γῆς τῆς πατρικῆς σου...
 νὰ σοῦχουν οὐρητήρια νὰ κάνης τὴν κακὴ σου,
 καὶ σὺ γενναίως νὰ τὰ σπᾶς καὶ νὰ τὰ θρυμματίζης
 γιὰ νὰ ἴμωρθε εἰλεύθερος τοὺς τοίχους νὰ ποτίζης.

Ἐπίσης εἶναι πάτριον τοῦ φούρνου τὸ γκιουβετάι,
 κι' ἐστ' ὅτε τὸ σπληνάντερο, μὰ καὶ τὸ κοκορέτσι.
 Ἐπίσης ἴθος πάτριον νομίζετ' ἐδῶ πέρα
 νὰ γίνεσαι Σταυρακετὸς μὲ τρεῖς ὀκιάδες λέρα.

Ἐπίσης εἶναι πάτριον νὰ συζητῆς ἀργός,
 καὶ ν' ἀπορῆς τουρλόνωντας τὸ λιγδερὸ σου φέσι
 πῶς ἴμωρθε κι' ὁ Μέθουεν, Ἐγγλέσι στρατηγός,
 εἰς τὰ στρατόπεδα τῶν Μπουρὲς κι' ἠμάλιωτος νὰ πέση,
 καὶ πῶς δὲν ἴμωρθε κι' αὐτὸς στὰ πόδια νὰ τὸ βάλῃ
 καθὼς προκάμουν κι' ἄλλοι.

Ἐπίσης εἶναι πάτριον τῆς νέας ἐποχῆς
 νὰ στέλλης σ' ἄλλους μάρτυρας καὶ νὰ μοιμαζῆς,
 κι' ἀφοῦ σραγήτε πρότερον μαινόμενοι κι' ἀνήμεροι
 μὲ πένικι, μὲ πρωτόκολλα, μὲ λιμαίσι, μὲ πριόνισι,
 κατόπιν ν' ἀναστήθεσθε σὰν Λαζαροὶ τριήμεροι
 καὶ μὲ τοὺς μάρτυρας μαζί νὰ τρώτε μακαρονία.

Ἴδου λοιπὸν τοὺ τᾶκουσε καντολογίης, εὐθὺς,
 τὰ πάτριά μας ἦθη,
 καὶ τῶρα πάμε στὴ Βουλή νὰ πάθωμε ναυτία.

είμαι πολύ περίεργος ἀν θάξουν ἀπαρτία.
Γιὰ τὴ Βουλὴ ἔκριναν ἀν πάνε τὴν Δευτέρα,
ἀν εἶδαν ὅμως, Περικλῆ, πῶς χάσαντο ἐκεῖ πέρα,
τότε καθένος ἔβαλε μιὰ πινακίη ὅτῃ μύτη του
κι' ὁ Θωδωρὸς ἀπ' τὴ Βουλὴ πῆγε περὶς ὅτῃ σπῆτι του.

Χάνουν τὴν Τρίτη, Περικλῆ, χάνουν καὶ τὴν Τετάρτη,
νιστεύουν τὴν Πέμπτη, τὴν Πέμπτη τρῶνε λάδι.
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μετ' αὐτῶν γενοῦ
καὶ δὸς τους 'λίγο νοῦ,
κι' ἀς ἡμέρωσον τῆς Βουλῆς ταγῆριμα τάδυσώπηκτα
καὶ νὰ πηγαίνουνε μαζί νὰ τρῶνε σπανκόπηκτα.

Π.—Μὲ τὴν σπανκόπηκτα τρέξ' ἀ προπὸ, βρωμάζωρη,
στρώσε τὴ ράχη σου νὰ φῆς τὸ πάτριο στηλιάρη.

Ὁ Φαδοῦλης μὲ κέφι τὸν Ντελιγιάννη εὐθέλει.

Φ.—Ἐὖν, ποῦ πάλι γιῶρτασες μὲ τὴν περηφάνεια,
δέξου κι' ἐμένα, ποῦρχομαι κι' ἐν ἀρχιπῆ στεφάνη,
νὰ τὰ σκοπίσω σπῆτι σου καὶ νὰ σὲ στεφανώσω,
κι' ἐλάτε βοηθᾶτε με γιὰ νὰ τὸ ξεφορτώσω.

Καὶ τώρα, Κορδων μου,
δέξου τὰ στεφάνωμά σου.

Τὸ πρῶτο γιὰ τὸν πόλεμο ποῦ ζέρεαι, λιγερὸ μου,
τὸ δεύτερο γιὰ τὴν ζήτησι εὐθύναι τοῦ πολέμου,
τὸ τρίτο γιὰ τὴν στέκεσαι παντός θεσμοῦ φουρὸς
ὅπουτάν εἶσαι τῆς Βουλῆς ψάλτης ἀριστερός,
καὶ τοῦ Ζακίμη τοῦβλας καὶ πάλι τῆ φωνῆ,
ποῦ ἴμισσε τοῦ θεῖου του τὸ κλέος πῶς ἐκίπασε,
κι' ἐπῆρε τοῦ Συντάγματος τὴν παλαιομυχανή
κι' ὡς εἶδος τροχιόδρομο μὲ τὴν ἐξετρογιώσε.

Τὸ τέταρτο γιὰ τὰ καλὰ τῆς καλυτεργίαις,
ὅπου γεννᾷ τὰς ἀμυλὰς τῶν νόμων λειτουργίαις,
τὸ πέμπτο κι' ἕκτο κι' ἕβδομο καὶ ἕλλη μου, πακποῦ,
πέρατ' γι' αὐτὰ, ποῦ σκέπτεται νὰ κάρη τοῦ λοιποῦ.

Καὶ πάλιν συνεχίνησαι τὸ μέσο κι' ἐξω κράτος,
κι' ὅταν ὅτῃ δόλια τὴν Ἀρχὴ ζανλλήρη κοστονάτος,
μὴν ζανκβάλλης πρὸς Θεοῦ πολέμιον ἱστορίαις
καὶ νέων ἐπιστρατευτῶν ἀρχίσουν φραξίαις.

Κι' ἀν ὁ Σαρφῶρο ἐξάρη ἀν λαίμαργο γεράκι
μὲς ὅτ' ἀγκισμένω χάματα χημιάς, Θωδωράκη,
ἀς μὴν ἀνάψουν πρὸς Θεοῦ τὰ λάσια σου στέρνα,
κι' ἀρῆσ' τον νὰ βουρλιζέται κι' εἰρηνικὰ κυβέρνα.

Κακὸς μετὰς μᾶς ἔγινε κι' αὐτὸς ὁ παλιοτσούσης...
κηθόλου μὴ ρυμουλληθῆς, κανέναν μὴν ἀκούσης.

Ἄς πάνε νὰ πετοσοκοποῦν,
κι' ἀν ἐλθουν πάλι καὶ σοῦ ποῦν
τὰ κάστ' ἀπὸ τὴ φωτιὰ σὺ νὰ τὰ ζανκβάλλης,
πῆς τους ἀν Αἰξας τρομερὸς μετὰ φωνῆς μεγάλης:

«Πολέμους ὅπως ἄλλοτε καὶ τώρα δὲν κηρῶττα...
δὸς πόλεμοι μὲ φθάνουνε, δὲν ζανκκάνω τρίτο,

κι' ἄς ἐλθῆ κι' ἄλλος ν' ἀκονῆ ζουράφια καὶ μαγαίρια,
δὲν ζανκαβάζω τὸ σπαθί, δὲν ζανκακόβω χερίαι.

«Ἐγέρασα, μωρὸς παιδιᾶ, μὲ τόσο πατιτράκα,
ἐγέρασα νὰ ζῶνομαι κι' ἐγὼ τὴν σακκράκα,
καὶ μὲ τῆς δαῶ τῆς φουκταίς μου νὰ τρώω τὸ μαπαροῦτι
κι' αἶμα νὰ πῖνω γιὰ νερό... μὰ τί ζῶ καὶ τούτῃ!

«Τὸν πόλεμο τὸν 'μποῦκταια, καὶ τὴν ἀποστειμένον
νὰ κυβερνᾶτε λαχταρῶ ὅτῃς δάφνης ζαπλωμένον.
Νισάφι πᾶς γιὰ τὸ Θεοῦ, γοργόποδες Ἀρκαδῆς,
'μπορεῖτε κι' ἔτσι νὰ χετρετὶ στρατηγικούς γνακάδες.
Μιζῶ κατὰ τάρματα καὶ τὰ κρεμὰ ὅτῃ ράσι,
μόνο γιὰ τῆς μαπαμπέταις μου κρατῶ μικρὸ ζουράφι.»

Ἄκου με, Θωδωρῆ, κι' αὐτὰ
νὰ τοὺς τὰ πῆς ὀρθὰ κορτὰ,
γιατὶ ἀν μέρης ἀκούξῃς χωρὶς πολέμων αἰλῶνος
κι' Ἄρης δὲν εἶναι πύρινο μὲς ὅτῃν Ρωμηῶν τὴν φλέβα,
τότε 'μπορεῖτε νὰ κυβερνᾶς καλλίτερο ἀπ' τοὺς ἄλλους
αὐτὴν τὴν ἀκυβέρνητη, τὴν σάπια σακυλιέβα.

Δεμένον χειροπόδαρ μὲ τριδίπλα κορδόνια
σ' εἴλωμαι, Θωδωράκη μου, νὰ ζήσης χίλια χρόνια,
νὰ ζῆς καὶ σὺ, νὰ ζῶ κι' ἐγὼ ὅτῃ κράτος τὸ μεγάλο,
εὖν γιὰ νὰ τὸ κυβερνᾶς, κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ ψάλω.

Καὶ καρπόδαϊς ποικιλίαις, μ' ἄλλουσι λόγου ἀγγελίαις.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, βρε Φασουλή, μουσῶληπε ψωρίτη,
ὅτῃ Γᾶννη τοῦ Φωτίου καὶ τοῦ Τραπεζομεσίτη.
Ἐμπρὸς νὰ πάρης, ἄνθρωπε, ποῦ μὲ τὴν τύχη παίζεις,
λαχειοφόρου μετοχῆς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.
Τραπεζοδαϊς ἐκερδίσανε χιλιάδες ἕως τώρα
αὐτοὶ ποῦ πῆραν ἀπ' αὐτὸν χαρτῆς λαχειοφόρα.
Πάρε καὶ σὺ, βρε Περικλῆ, μ' ἄλλο δραχματῆς μονάχα,
καὶ σίγουρα σὲ βεβαίω πῶς θὰ κερδίσης, γάχα,
'ὅτῃ Μάρτη τῆς δεκεντιά, ποῦ ἔβξουν τὰ χερίαι,
καὶ τότε θὰ λημονηθῆ πολυκαθῆς πτωχεία.
Μὰ τί γρηγορεῖ τυχεροί... γιὰ τοῦ Φωτίου τράβα,
κι' αὐτὸς τὴν τύχη τὴν τραβᾷ ἀν νὰ τὴν ἐχη σκαλάβα.

«Πινκαθῆθῆς» ἔκδοσις, κομψότατον βιβλίον,
κι' εὐφάνταστον δραματίον, ἦσαν τὸ «Μαυσολεῖον»,
γραφὲν ὑπὸ τοῦ Λάσκωρη καὶ Δημητρακοπούλου,
συστήνεται καὶ παρ' ἐμοῦ, κοινῶς τῆς Μούσης μούλου.

Ὁ Πι Διβάρης ὁ γιατρὸς, ὅπου πολὺ σημαίνει
καὶ ὅτῃ Χαρίσι μένει,
ἐν γνώσει, πείρα καὶ σπουδῆ κι' ἐπιμελεῖ φροντῆδι
λαμπρὰν Ἐπιβεωρῆσιν τὸν Ἀγγλῶνον ἐκδίδει.

Οἱ ὁτῆς Φὼν-Λότνερ τὴν Σχολὴν διδάσκοντες μὲ ζῆλον
δίδουν τὴν Τρίτην ἑκτακτὸν κοντσέρτο καὶ ποικίλον
ὁτῆν Αἰθουσαν τῆς Μουσικῆς ἐκείνης Ἐταιρείαις,
καὶ σπεύσατε φιλόμουσι καὶ μὲ τὰς κυρίας.